ΝΑ13| Η ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ

2024 · https://docs.theosis.work/db/farax/farax_bna/να13-η-μελαγχολια/

Εἰς τὸ Ἄπειρον τῆς Δημιουργίας Κράτος κινεῖται εἰς μικρὸν τμῆμα τοῦ Ἀτελευτήτου Βασιλείου τοῦ Παντός, ἐντὸς ζῶντος δεσμωτηρίου, καὶ ὁ πνευματικὸς ἄνθρωπος. Ἡ πνευματικὴ αὕτη ὕπαρξις, ἡ δυναμένη ἐλευθέρα νὰ διασχίζῃ εἰς δευτερολέπτου στιγμὴν τὰς ἀχανεῖς τοῦ Ἀπείρου ἐκτάσεις, ἡ ὀντότης αὕτη, ἥτις μὲ ταχύτητα μεγαλυτέραν αὐτῆς μεθ’ ἧς σχηματίζεται καὶ κινεῖται ἡ σκέψις, δύναται νὰ κινηθῇ ἀπὸ κόσμου εἰς κόσμον, εὑρίσκεται εἰς δεσμωτήριον, μὲ κεκλεισμένας τὰς σιδηρᾶς αὐτοῦ θύρας καὶ μὲ ἀδιαπέραστα τὰ πετρώδη αὐτοῦ τοιχώματα. Τὸ ὑλικὸν τοῦτο δεσμωτήριον, ὁ ὑλικὸς ἄνθρωπος, ὅπερ τόσον ἀσφαλῶς κρατεῖ τὸν ὑπόδικόν του, ἔχει στιγμὰς καθ’ ἃς, ὡς ἀγόμενον ἀπὸ ἐντολὴν ἀνωτέραν, ἀνοίγει μικρόν τινα φεγγίτην καὶ ἐπιτρέπει οὕτως εἰς τὸ ἐν φυλακῇ πνεῦμα, ὅπως δεχόμενον ποσότητά τινα ἐξωτερικοῦ φωτός, ζήσῃ στιγμάς τινας ἐν φωτί.

Τοιοῦτος ἐδημιουργήθη ὁ τοῦ πνεύματος μετὰ τῆς ὕλης σύνδεσμος, διὰ τὴν ἐξιλέωσιν καὶ ἀπότισιν τῆς πληθύος τῶν παραπτωμάτων. Καὶ παρατηροῦμεν, εἰς τὴν ἀνομοιογενῆ ταύτην συνύπαρξιν, τὸν μυστηριώδη κρῖκον, τὸν συνδέοντα τόσον ὑπερφυῶς τὰ δύο ἀνόμοια, **τὸν κρῖκον τῆς ζωῆς,** δι’ ἧς ἐκδηλοῦται ἡ διὰ τὸν ὕψιστον σκοπὸν Θεία Ἐπενέργεια. Ἐν τῷ πνευματοϋλικῷ τούτῳ συνειρμῷ παρατηρεῖ τις **τὸ ἀνόμοιον τῶν ὁμοίων καὶ τὴν πάλην τῆς ἑ τερωνυμίας.** Καὶ πάντα ταῦτα ἔχουσιν ὡς αἴτιον ὑπάρξεως τὸν κρῖκον, ὅστις ἐκλήθη Ζωή.

Οἱ Ἀμετάπτωτοι τῆς Δημιουργίας νόμοι, δρῶντες ὑπερφυῶς, τὴν μὲν **νεκρὰν ὕλην ἐ ζωοποίησαν,** παρουσιάσαντες τὸ φαινόμενον τῆς ζωῆς, ἐνῷ εἰς μυριάδας μορφῶν προβάλλει καὶ ὁ ὑλικὸς ἄνθρωπος. **Οἱ αἰωνίως δρῶντες νόμοι τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, ὠθήσαντες καταλλήλως τὸ ἐσπιλωμένον πνεῦμα, ἀφῄρεσαν ἀπ’ αὐτοῦ τὰς ὡς Ἄὕλου Πνεύματος ἀνεκφράστους καὶ ἀναριθμήτους ἰδιότητας καὶ ἐδημιούργησαν οὕτω τὸ ἐνσαρκωμένον Πνεῦμα, τὸ Πνεῦμα τὸ ἐν ὕλη, τὸν πνευματικὸν ἄνθρωπον.**

Οὕτω δὲ εἰς τὸ ὅμοιον τῆς ὕλης παρουσιάζεται τὸ ἀνόμοιον αὐτῆς διὰ τῆς διαιρέσεως εἰς ζῶσαν και νεκράν, εἰς ὀργανικὴν καὶ ἀνόργανον, ὡς καὶ διαφορὰ ὡσαύτως ὑφίσταται εἰς τὸ ἐλεύθερον καὶ τὸ ἐν ὕλῃ Πνεῦμα, **ὡς πρὸς τὰς ἐκδηλώσεις αὐτοῦ καὶ ἰδιότητας.** Ἐπίσης μεγαλοπρεπὴς καὶ ἀγρία προβάλλει **ἡ ἀδιάκοπος τῆς ἑτερωνυμίας πάλη.** Τὸ ναὶ μετὰ τοῦ ὄχι.

Ἡ ἑτερωνυμία αὕτη, γεννωμένη ἐκ τῆς ἐν ἑνὶ συνυπάρξεως τῆς ὕλης μετὰ τοῦ Πνεύματος, εἶναι ἡ ζῶσα ἐκδήλωσις τῆς ὑπάρξεως τῶν δύο καὶ διαφόρων κωδίκων ἀπείρων νόμων, φυσικῶν καὶ πνευματικῶν. Οὕτω δὲ ἐν τῷ διφυῇ ἀνθρώπῳ ἀδυσώπητος ὑφίσταται ὁ πόλεμος τῶν Νόμων τῶν δύο ἀνομοίων. Ἐν τῷ καθ' ἡμέραν αὐτοῦ βίῳ ὁ ἄνθρωπος οὐδὲν ἄλλο σημειοῖ ἢ ἄγριον πόλεμον μεταξὺ τῶν φυσικῶν καὶ πνευματικῶν νόμων, τῶν μὲν ἐπιδιωκόντων τελείαν ἐπικράτησιν ἐπὶ τῶν δέ, οἵτινες ἐπιδιώκουν τὸ αὐτὸ ἀντιδρῶντες. Τὸ ναὶ καὶ τὸ ὄχι, τὸ πρέπει καὶ δὲν πρέπει, τὸ πάντοτε καὶ τὸ οὐδέποτε, οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἀποτελέσματα τοῦ πολέμου τῶν πνευματικῶν καὶ τῶν νόμων τῆς ὕλης.

Εἰς τὰς διαφόρους κυμάνσεις, ἃς ὁ ἀγὼν τῶν ἰσοσθενῶν τούτων νόμων λαμβάνει, παρουσιάζεται κατὰ χρονικά τινα διαστήματα ἐπικράτησις τῆς μὲν ἢ δὲ μερίδος τῶν νόμων, ὅτε ἐκ τῶν δύο φύσεων τῆς ζωῆς ταύτης ἐπικρατεῖ ἢ ἡ μὲν ἢ ἡ δέ. Ἐν τῷ πρὸς ἐπικράτησιν τούτῳ ἀγῶνι, μύριαι ὅσαι δυνάμεις προσέρχονται ἑκατέρωθεν ἀρωγοί. **Καὶ ἐντεῦθεν μὲν τὰ ἐπίκτητα πάθη τῶν ἐπιθυμιῶν καὶ τῶν ἐκτὸς τῶν νόμων ὀρέξεων καὶ ἕξεων, ἐκεῖθεν δὲ ἡ θέλησις καὶ ἡ ἀποφασιστικότης** κατέχουν τὴν κρηπίδα τῶν συμμάχων. Ἀλλὰ, παρὰ τὸ ἀμφίρροπον τοῦ ἀγῶνος τούτου, ἡ τελικὴ ἐπικράτησις καὶ κυριαρχία ἀνήκει πάντοτε **εἰς τοὺς Πνευματικοὺς Νόμους,** οἵτινες εἰς τὴν πολυδαίδαλον τροχιὰν τοῦ πνευματοϋλικοῦ ἀνθρώπου κρατοῦν τὸ πηδάλιον ἢ εἶναι ἡ πυξὶς τῆς ζωῆς, εἰς τὸν πολυτάραχον πόντον τῆς συνυπάρξεως πνεύματος καὶ ὕλης.

Καὶ ἐὰν εἰς περίοδον τινὰ ἡ αἰσθανομένη ὕλη μὲ τὴν ἐπικουρίαν ἢ μᾶλλον δρᾶσιν τῶν νόμων της, κρατήσῃ κυρίαρχα ἐπὶ τοῦ ὅλου ἀνθρώπου τὰ σκῆπτρα, **ἂν καὶ διὰ τῆς ψυχικῆς πορὼσεως, τοῦ μεγαλυτέρου καρποῦ μιᾶς ἀντιπνευματικῆς βασιλείας τῆς ὕλης,** οἱ νόμοι αὐτῆς καταστήσουν ὡς μὴ ὑπάρχοντα τὸν ὁρμαθὸν τῶν πνευματικῶν νόμων, ἐν τούτοις, ἐκ τοῦ γεγηρακότος κόρου τῶν θεμιτῶν καὶ ἀθεμίτων ἀπολαύσεων, τῶν ἐκφάνσεων τούτων τῆς δράσεως τῶν τῆς ὕλης νόμων, γεννᾶται τότε καλλιπάρειος παρθένος, εἰς τήν μορφὴν τῆς ὁποίας ἐμφωλεύει τὸ μυστήριον, **ἡ Μελαγχολία.**

Ἐκ τῶν πλοκάμων της, ὁ μὲν εἷς ἁπλοῦται εἰς τὸν ὠκεανὸν τῆς ὕλης, οὗτινος ἕκαστον κῦμα εἶναι καὶ μία ὑλικὴ ἐκδήλωσις, ὁ δ' ἕτερος εἰς τὸ μυστήριον τοῦ Πνεύματος μὲ τὴν παράστασιν τοῦ Ἀπείρου, εἰς ὃ ἕκαστος κόσμος του, μικρὸς ἢ μεγάλος, ἀποτελεῖ καὶ ἓν ἄγνωστον. **Ὁ πόθος καὶ ἡ διὰ τούτου ὑλικὴ ἐπικράτησις μὲ τὴν πόρωσιν καὶ τὸν κόρον ἀφ' ἑνός, καὶ ἡ δίψα πρὸς γνῶσιν τοῦ Ἀγνώστου ἀφ' ἑτέρου, εἶναι οἱ γεννήτορες, αὐτοὶ οἱ παράγοντες τῆς Μελαγχολίας. Εἶναι τέκνον τῆς αἰσθητικῆς ὕλης καὶ τοῦ Πνεύματος.**

Εἶναι ἡ ψυχικὴ ἐκδήλωσις ἡ χαρακτηρίζουσα τὰς λεπτὰς ψυχάς, **τὰ ὑψηλὰ πνεύματα.** Εἰς τὸ σύνολόν της περικλείει τοῦ Πνεύματος τὴν Ὑπερτάτην καταγωγὴν καὶ τοὺς κόσμους τῆς

μυστικοπαθείας. Ἐν αὐτῇ ἐγκυμονεῖται ἡ ρέμβη καὶ δι’ αὐτῆς ἐπιτυγχάνεται ἡ ἀποκάθαρσις ἡ πνευματική. Εἰς τὸ βλέμμα της καθρεπτίζεται τὸ Ἄπειρον καὶ συγκρούεται τὸ ἄγνωστον καὶ τὸ μυστήριον. Εἰς τὴν μίαν της χεῖρα **κρατεῖ τὴν μετάνοιαν, γεννηθεῖσαν ἀπὸ τὰ ὑλικὰ ὄργια, εἰς δὲ τὴν ἑτέραν τὸν διακαῆ πόθον πρὸς γνῶσιν τοῦ ἀγνώστου. Ἡ μία χεὶρ κρατεῖ τὴν ὕλην μὲ τοὺς νόμους της, ἡ δὲ ἑτέρα τὸ Πνεῦμα.**

Οὕτω δὲ ὁ ἄνθρωπος, ριφθεὶς ἀσυστόλως εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν πάσης ὑλικῆς ἐπιθυμίας, ἀκολουθήσας μὲ ἄρρυθμον τρόπον τοὺς φυσικοὺς νόμους καὶ διὰ τῶν ἔξεών του δημιουργήσας ἄλλους, κορεννύων οὕτω πάσας τῆς ὕλης τὰς ὀρέξεις, εἰσέρχεται κατόπιν εἰς περίεργον στάδιον, κατὰ τὸ ὁποῖον **γαλουχεῖται ἡ ἀποστροφή πρὸς τὰς ὑλικὰς ροπάς, καὶ ἐν τῷ κόρῳ ἐγκυμονεῖται ἡ Μελαγχολία.** Καὶ ἐνῷ ἡ πόρωσις, τὸ κορύφωμα τοῦτο τῆς νίκης τῶν ὑλικῶν νόμων, ἔδει νὰ γεννήσῃ τὴν ἀπώλειαν τοῦ πνευματοϋλικοῦ ὄντος, αἴφνης, ἀπὸ τὰς πνευματικὰς ταύτας κηλίδας ἢ ἀπὸ τὸν βόρβορον τοῦτον, ἀναδύεται ἀπαστράπτουσα μορφὴ τῆς πνευματικῆς **ἀνακαινίσεως.** Ἀπὸ τὰς ἀκάνθας γεννᾶται αἴφνης τὸ ρόδον, καὶ **ἀπὸ τὰ ἐλεεινὰ ψυχικὰ ἐρείπια ἀπότομος φλὸξ φωτίζει τὰ σκότη τῆς ψυχῆς. Εἶναι ἡ Μελαγχολία.**

Ἐξ ἀντιθέτου, ἄνθρωπος ὅστις ἀφεὶς πᾶσαν διὰ τῆν ὕλην μέριμναν, ἐτράπη πρὸς τὴν ὁδὸν τῆν ἄγουσαν εἰς τὰ πνευματικὰ βασίλεια, αἰσθάνεται εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς αὐτοῦ ἀπροσδιόριστόν τινα πόθον, ὅπως, γνωρίσῃ τὸ μελλοντικόν του ἅλμα, ὅπως ἅρῃ πτυχήν τινα τοῦ μυστηριώδους πέπλου τοῦ καλύπτοντος τὸ μέλλον. Πολλάκις μικρὰ ἀνάμνησις τῆς προϋπάρξεως γεννᾷ τῆν ψυχικὴν ταύτην ἐκδήλωσιν, ἥτις ἐν τῷ πόθῳ πρὸς ἀπόκτησιν τῆς γνώσεως τῆς αὔριον ἢ ἐν τῇ ἀναμνήσει τῆς χθὲς γεννωμένη, δὲν εἶναι ἢ αὐτὴ ἡ Μελαγχολία. Κατὰ ταῦτα **ἡ Μελαγχολία γεννᾶται εἰς τὰς νοσηρὰς ψυχὰς ἀφ’ ἑνὸς καὶ τὰ ἐξελιγμένα πνεύματα ἀφ’ ἑτέρου, εἰς τὰς μὲν ὡς ἐκδήλωσις μετανοίας διὰ τὴν ἐπικράτησιν τῶν νόμων τῆς ὕλης καὶ τὴν ἐν ὕλῃ ζωὴν τῆς ἁμαρτίας, εἰς τὰ δὲ ὡς ἐκφραστικὴ ἐκδήλωσις τῆς ἐπιθυμίας μιᾶς ἀπείρου γνώσεως, ἢ μιᾶς ἀπελευθερώσεως ἀπὸ τὸ μαρτυρικὸν αὐτῶν δεσμωτήριον.**

Καὶ ἰδοὺ ἐδῶ οἰνόφλυξ τις, ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ μέθῃ, ὡς ἀπὸ συνειδότος καταρᾶται τὴν τύχην αὐτοῦ, ἐκβάλλων ἅμα καὶ ἀναστεναγμὸν πόνου, ὅστις εἶναι καθαρὰ ἐκδήλωσις μελαγχολίας. Ἐκεῖ ἀσωτός τις, ἐξαντλήσας ἐν βίῳ ἀσώτῳ τὸ πᾶν, πενόμενος καὶ ἐν ἀναμνήσει τῶν παλαιῶν του ἀγαθῶν, καταρᾶται τὸν ἑαυτόν του διὰ τὴν τότε κακήν τῶν ὑπαρχόντων αὐτοῦ διαχείρισιν καὶ πονῶν μεταμελεῖται διὰ τὸ ἄσοφον τῶν πρώτων του σκέψεων καὶ μελαγχολεῖ. Ἕτερός τις ἐν πορνείαις τὸν βίον διελθών, ἐν πορώσει κορεσθείς, ἐλεεινολογεῖ ἑαυτὸν καὶ ἐν μελαγχολίᾳ ἀτενίζει πρὸς τὸ ἀγνὸν παρελθόν του, ἐνῶ ἐδῶ μία ὑποσυνείδητη ἀνάπλασις τῆς προϋπάρξεως ἢ μία ἐπιθυμία διὰ τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος τῆς αὔριον, γεννοῦν καὶ πάλιν τὴν ἱερὰν μελαγχολίαν.

Πόσον ὅμως ὑψηλῆ εἶναι ἡ μελαγχολία ὡς ψυχικὴ ἐκδήλωσις ἐξελιγμένης πνευματικότητος; Γεννᾶται ὅταν τὰς ποικίλας καὶ ἀλαφρὰς τῆς ψυχῆς χορδὰς κραδαίνουν εὐγενῶν συναισθημάτων ἀναπάλσεις, ἢ ὅταν εἰς τὰ πνευματικὰ ὦτα ἠχήσουν μυστηριώδεις στόνοι τοῦ ἀγνώστου. Πᾶν ὅ,τι ἔρχεται ὡς ἀμυδροτάτη ἔστω ἀναπαράστασις στοιχείου τινὸς τῆς Ἀπειρότητος, δημιουργεῖ τὴν ψυχικὴν ταύτην ἐκδήλωσιν, τὴν μελαγχολίαν. Μία παρατήρησις τοῦ ἀστερόεντος οὐρανοῦ κατὰ τὰς ἐαρινὰς ἢ τοῦ θέρους νύκτας γεννᾷ τὴν μελαγχολίαν συγκεκερασμένην μετὰ τοῦ θαυμασμοῦ, διὰ τὴν Ἀτέρμονα καὶ ἀδαμαντοκόλλητον ταύτην Ἀλουργίδα τοῦ Δημιουργοῦ τοῦ Παντός.

Κατὰ τὰς φθινοπωρινὰς καὶ χειμερίας ὥρας, καθ’ ἃς ἡ φύσις γυμνοῦται, ὁ δὲ οὐρανὸς περιβάλλεται τῆς μελαγχολίας τὴν χλαμύδα, ἡ ψυχικὴ ἐκδήλωσις, ἥτις κυριαρχεῖ εἶναι ἡ μελαγχολία, ἥτις ἐκχέεται εἰς πάντα τὰ ἔμψυχα, ὡς καὶ εἰς αὐτὰ θὰ ἠδύνατό τις νὰ εἴπῃ τὰ ἄψυχα, ἅτινα περιβάλλονται μελαγχολικὴν περιβολήν. Ὅταν τις διασχίζῃ μονήρης ἐκτεταμένην ἔρημον καὶ ἐν ὅλῃ τῇ μεγαλοπρεπῆ σιγῇ ἀκούσῃ κατὰ τὴν νύκτα τοῦ νυκτοκόρακος τὰ μονότονα λαλήματα, ὅταν ἀποτόμως ὁμάδες νυκτοβίων πτηνῶν διέλθωσιν ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ μὲ τὸν φρικιαστικὸν ἐκεῖνον θροῦν, τὸν ὁποῖον ἀφήνουν αἱ ταχεῖαι αὐτῶν πτέρυγες, ὅταν πρὸ μιᾶς τοιαύτης ἐπιβλητικῆς φυσικῆς ἐκδηλώσεως εὑρεθῇ, πλὴν τοῦ ἀπροσδιορίστου δέους, ὅπερ τὸ πρῶτον κυριαρχεῖ, καὶ ἡ μελαγχολία ἔχει ἐκεῖ τὸ μέρος της.

Μόνον πτηνὸν ἓν ψάλλον, ἐν ὅλῃ τῇ νεκρικῇ ἐκείνῃ ἠρεμίᾳ, τὸ πολύφθογγον ᾆσμα του, δένδρον μόνον ἓν ὑψούμενον ἐν τῷ μέσῳ ἀδένδρου ἐκτεταμένης πεδιάδος, τὸ ἐπιβλητικὸν παράστημα βράχου, ὀρθουμένου ἐν τῷ μέσῳ κοιλάδος, εἶναι ἱκανὰ νὰ δημιουργήσουν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου τὴν εὐγενεστάτην ταύτην ψυχικὴν ἐκδήλωσιν, τὴν μελαγχολίαν.

Ἡ μελαγχολία... Πῶς δύναταί τις νὰ ἐκδηλώσῃ τὰ ὑπέργεια αἰσθήματά του, τὴν κατακλύζουσαν τὴν ψυχήν του Ἀγάπην πρὸς τὸ Ἄπειρον, τὸν πόθον του πρὸς γνῶσιν τοῦ μυστηρίου, τὴν ἐπιθυμίαν διὰ μίαν περιοδείαν εἰς τὸ ἀχανὲς βασίλειον; Πῶς δύναταί τις νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν ἀγάπην πρὸς τοὺς ἐν τῷ πνευματικῷ κόσμῳ νεκροὺς αὐτοῦ οἰκείους εἰ μὴ διὰ τῆς θείας μελαγχολίας; Μὴ ἡ λατρεία, μὴ ἡ προσευχή, μή τὸ δέος, ὁ σεβασμὸς, μή ἡ ἱερῶν προσώπων μνήμη, μὴ καὶ αὐτῆ ἡ Θεία ἔξαρσις δὲν εἶναι ἀδελφαὶ τῆς μελαγχολίας; Ἀλλὰ τί; Μὴ ἡ μουσική, ἡ μήτηρ τῶν ὑψηλοτέρων αἴσθημάτων, ἡ κόρη τῆς Ἀπείρου Ἁρμονίας, δέν γεννᾷ τὴν ἐκδήλωσιν ταύτην, τὴν μελαγχολίαν;

Ἐκεῖ, εἰς τὰς ἐσχατιὰς τοῦ ὁρίζοντος, προβάλλει τὸ φαῖνον, ἄστρον τῆς νυκτός, περιλοῦον τὴν γῆν μὲ τὰ ἀργυρᾶ του κύματα. Νεκρὰ σχεδὸν ἐκτείνεται ἡ εὐρεῖα θάλασσα καὶ μικρὸς μόνον ἀκούεται ὁ θροῦς τοῦ ὑψηλοῦ δάσους, μὲ τὸν ποικιλότονον φλοΐσβον τῶν ρυακίων του καὶ τῶν πηγῶν. Αἴφνης ἀλέκτορος λάλημα διακόπτει τὴν σιγὴν τῆς ζώσης φύσεως καὶ μὲ τὸ μονότονον ᾆσμα προστίθεται καὶ φθόγγος τις ζωῆς εἰς τὴν καθολικὴν τῆς φύσεως ἁρμονίαν, ἢ ἀκούονται οἱ

μυστηριώδεις στόνοι ἐλαφρῶς κραδαινομένου τετραχόρδου, τότε ὡς ἀπὸ τὸν αἰθέρα ἢ ὡς ἀπὸ τὴν ἐκτεινομένην τοῦ ζεφύρου πνοήν, σχηματίζεται γεννωμένη βασίλισσα αὕτη καὶ ἐκτείνει τὴν μυστηριώδη τῆς σιγῆς, τῆς ἱερᾶς σιγῆς τὴν κυριαρχίαν, σκορπίζουσα ἐδῶ μὲν ρέμβην καὶ νοσταλγίαν, ἐκεῖ δὲ ἔκστασιν καὶ εἰκόνας τῶν ἀπωτάτων κόσμων. Εἶναι ἡ μελαγχολία.

Διερχόμενοι πρὸ κοιμητηρίου μελαγχολοῦμεν. Βλέποντες ὑψηλὴν κυπάρισσον μόνην ὑψουμένην ἐκεῖ ἢ ἰτέαν μελαγχολική, μελαγχολοῦμεν. Ἐνθυμούμενοι τοὺς οἰκείους ἡμῶν νεκροὺς ἢ τὴν ὥραν τοῦ θανάτου μελαγχολοῦμεν. Ἀτενίζοντες τὸ Ἄπειρον τῆς Δημιουργίας βασίλειον ἢ εὑρισκόμενοι πρὸ μεγαλοπρεποῦς φυσικῆς εἰκόνος καταλαμβανόμεθα ἀπὸ μελαγχολίαν. Κατὰ πάσας ταύτας τὰς περιπτώσεις, ὡς ἐλαυνόμενοι ἀπὸ μυστηριώδη ροπήν, ὡς κατακυριευμένοι ἀπὸ ἀπροσδιόριστον εἰκόνα ἢ ἰδέαν, μεταβάλλομεν τὴν φυσιολογικήν ἡμῶν κατάστασιν καὶ ἐν στιγμῇ, ὡσεὶ ἀποπνευματούμενοι, ζητοῦμεν εἰς τῆς μελαγχολίας τὸ μέγαρον στέγασιν καὶ εἰς τὸν ἀτέρμονα κόσμον τῶν θείων της λογισμῶν καὶ νοσταλγιῶν ξενίαν. Ἐνθυμούμενοι τὰ ἀμαυρὰ σημεῖα τοῦ παρελθόντος ἡμῶν, ἀναμιμνησκόμενοι τὰς ἀντιπνευματικάς μας κατατριβὰς καὶ τὴν τόσον εἰς τὰ ζωώδη ἐπίμονον ἐπίδοσιν, καταλαμβανόμεθα ἀπὸ καταθλιπτικὴν μεταμέλειαν, **ἥτις γεννᾷ εἰς τὸ πλῆθος τῶν ἀναστεναγμῶν, τὴν ἐξιλεωτικὴν μελαγχολίαν.**

Μελαγχολία, μὴ ἡ Ἔκφρασις τῆς Ἀπείρου Ἀγαθότητος δὲν ἐκδηλοῦται διὰ σοῦ; Μήπως σὺ δὲν ἐστόλισας τοῦ Μεγάλου Ναζωραίου, ὡς ἀχώριστος σύντροφος, τὸ Αἰγλεῖεν καὶ Ἱλαρὸν Πρόσωπον;

Μήπως ἡ Ἄπειρος Δημιουργία σὲ δὲν γεννᾷ εἰς τὰς ὑψηλοτέρας της στιγμάς; Μελαγχολία, πόσον ὁ ἀθόρυβος κόσμος σου μᾶς χρησιμεύει ὡς ὁ οὐράνιος σταθμὸς ἑνὸς ὑπερφυσικοῦ εἰς τὰ ἄπειρα τοῦ Ἀπείρου βασίλεια καὶ εἰς τοὺς πνευματικοὺς τοῦ Ὑπερπέραν ἀνθώνας ταξειδίου **καὶ ὡς μέσον συναδελφώσεως μὲ τὴν καθολικότητα τῆς φύσεως καὶ ἐπαφῆς μὲ τὰς Συγχορδίας τοῦ Σύμπαντος!**